

Forfatter: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin

Titel: BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1838-11-27)

Citation: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin: "BREV TIL: Ingemann, Bernhard Severin FRA: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin (1838-11-27)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 220. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0086.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grundtvig til Ingemann.

Kristianshavn. 27de Novbr. 1838.

Kjære Ingemann!

Det historiske Foredrag har hele Sommeren holdt mig saa varm, at jeg knap har haft Stunder til at spytte i Haanden; men i Aftes sluttede jeg for denne Gang og kan altsaa i Dag magelig skrive til Sor, hvortil jeg føler saa meget mere Drift, som jeg i Aftes satte dig i Stikken, for selv at slippe helskindet. At angre det, vilde nu være for silde, og dertil føler jeg heller slet intet Kald; men vide det skulde du dog, om muligt, ikke først paa anden Haand. Bliv for Resten ikke bange! thi jeg har ikke pantsat dig for mer, end jeg er vis paa, du godt kan udrede, og gjør ogsaa for gammelt Venskabs Skyld paa Timen, naar du hører, det gaar ikke videre. ¹⁾

Til Slutning prækede jeg nemlig lidt over mit gamle Omkvæd: „Norden i det hele og Danmark fremfor alt“, og efter kortelig at have anmærket, hvad Romeren, Tyskeren og Nordbaggen syntes om det, dvælede jeg ved den norske Stemme og det dermed nøje sammenhængende Spørgsmaal: hvad Danmark selv syntes om dette mit Omkvæd. Med at gjendrive Nordbaggens Snak om Slettens Plathed gik det naturligvis fejende, da jeg blot behøvede at oplyse, at Havet baade naturlig og historisk talt hørte til den „danske Slette“ og gjør saa endnu, saa det er kun Bagtalelse, naar man siger, den har ingen Bjærg, blot fordi den ikke forstener sine Bjærg, men har dem inden i sig og skyder dem kun op en Gang imellem, ved hvilken Lejlighed jeg naturligvis benyttede din Danmarks Beskrivelse, som den gyldigste for nærværende Tid, og blandt andet det Blad, du lod flyve hjem over Middelhavet.

s. 221 Da jeg derimod skulde til at forsvare Danmark mod mig selv, kom jeg naturligvis i Knibe, ikke blot ved „Pligternes Kollisjon“ men ogsaa ved den megen Sandsynlighed, den Paastand havde: at i alt Fald foretrak Danmark dog, hvad det skulde være for, hvad jeg kaldte nordisk og dansk. Det kunde jeg imidlertid ikke lade sidde paa Danmark, da det syntes mig soleklart, at hvad jeg kalder nordisk og dansk, i det hele virkelig er det, og at sætte dig som Havfruens Gehejmeseekretær i Stikken for det hele, syntes mig dog vel groft; derfor skar jeg det tværs over og pantsatte mine Tilhørere for det halve, hvad de ogsaa lod dem gefalde, og dig for Resten. Min Tankegang var nemlig den, at siden mine Tilhørere ikke blot i det hele havde været meget stadige og efter Husets Lejlighed talrige, og aabenbar baade flest og fornøjeligst, naar jeg talte om Norden og Danmark, saa var det Bevis nok paa, at Danmark i Grunden huede mit Omkvæd meget godt. Hvad derimod min Stridbarhed angik, da regnede jeg naturligvis den Del fra, som jeg, baade for at tækkes Fruen og for Fredens egne Dyders Skyld, havde aflagt, saa Talen var kun om, hvorvidt min Stridbarhed imod dem, jeg kaldte Fruens og Fredens Fjender, altsaa især „Romeren“, ikke vilde afbryde den gode Forstaaelse mellem Danmark og mig; og det pantsatte jeg nu dig for, havde ingen Nød, men anmerkede dog udtrykkelig: det var langt fra, jeg enten vilde eller turde forlange, at du skulde synge hele min „Romervise“ med sit formastelige Omkvæd, men at jeg blot var sikker paa, min Krig med Rom vilde ingenlunde afbryde det Venskab, der havde bestaaet langt haardere Prøver, men at baade du og Danmark, skjønt I raadte til Fred, dog, naar Sværdet skal dømmes, hellere ønske mig end Romeren afgjørende Sejer.

Og nu, min Ven! jeg véd, du glæder dig med mig, at Prøve-Forelæsningen løb saa lykkelig, over al Forventning lykkelig, af, at de gamle, den begyndte med, til Slutning aldeles forsvandt i Flokken af de unge og de yngste; saa nus. 222 er det soleklart bevist, at det er blot et frit og levende, nogenlunde naturligt og hjærteligt Ord, den danske Ungdom, selv efter at have været i den sorte Skole, trænger til for at vaagne i Nordens Aand ved Danmarks Hjærte. Hvad vilde der da ej kunne udrettes i Sor med den uforskruede og forholdsvis ufordærvede, naturlige Ungdom!

For det første maa jeg nu puste, men agter saa at tage de kjøbenhavnske Damer lidt i Skole med et Foredrag over Verdenshistorien, ej som sædvanlig fra Sværd-Siden men fra Spinde-Siden; og skjønt det er et Vovestykke, har det kun derfor des mere tillokkende for mig. — Jeg tænkte, vi skulde set dig i Anledning af Thorvaldsen; men vedkommende har maaske ladt, som de glemte dig; eller var du grot saa fast, at du ej lod dig rokke? Kjærligst Hilsen til din Lucie fra os alle og ej mindst fra

Din Ven

N. F. S. Grundtvig.